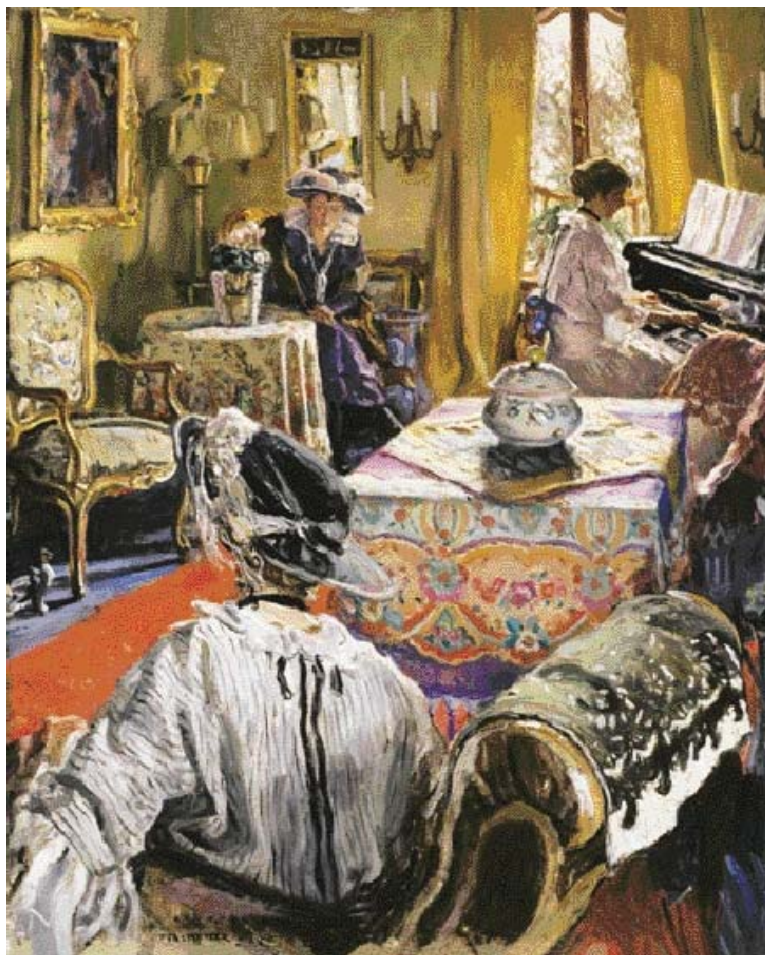

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Poligráf

XVIII. évfolyam 9. szám - 2009. június 11.

EMLÉKEZTETŐ

az Iskolatanács 2009. május 26-i üléséről

Jelen voltak:

Osztály	Diákok	Szülők
HaRibó	–	–
MannA	Tóth Csenge	Dede Katalin
Hoppá	–	–
ZOÉ	–	Szabó Júlia
CLASS	Sebők Luca	–
NEON	Trafikant András	Halmos Júlia
Poligon	–	–
ADSL	–	Holly Tünde
Szine-JáVa	–	Farkas Éva
TiBor	–	–
GamMa	Csákány Dorottya	Zsibrita Ildikó
Non-stop	Pintér Kristóf	Szegedi István
ALL-GO	Roder András	Roder Tünde
euFóriA	–	–
e-GYIK	–	–
KARMA	Novák Lilla	Palotai Valéria
(P)Olympos	Meggyesfalvi Enikő	Andrasev Brigitta
Wefi	–	–
WeKing	–	–
JOB	–	–
Tanerők	Fekete Ádám, Jakab Judit, Kalina Yvette, Szász Kata	
Vendégek	Bíró Ágota, Lévai Viola	

Napirend:

1. A British Council – tizenkét ország ötven iskolájára kiterjedő, egy évig tartó – projektjéről: A Jövő Iskolájának megálmodásáról számolt be három vendégünk: Bíró Ágota, Lévai Viola és Pintér Kristóf. Láthattunk egy filmet a nemzetközi munka részleteiről, illetve PowerPointos előadás szolt a következő generáció iskolájának figyelembe veendő szempontjairól (ld. még a 2009. május 21-i Poligráf 16. oldalán olvasható cikket).

2. Szabad, érzelmeiktől, indulatoktól sem mentes beszélgetés folyt az iskolai lopásokról, a következményekről, a rendőrség bevonásáról, a jelenség megítéléséről – Kalina Yvette bevezetője után. Június 9-én 17.00-kor lesz a tanév utolsó ülése a könyvtárban, amikor döntünk az idei év díjazottjairól – a legutóbbi Poligráfban megjelent jelöltek és az indoklások alapján.

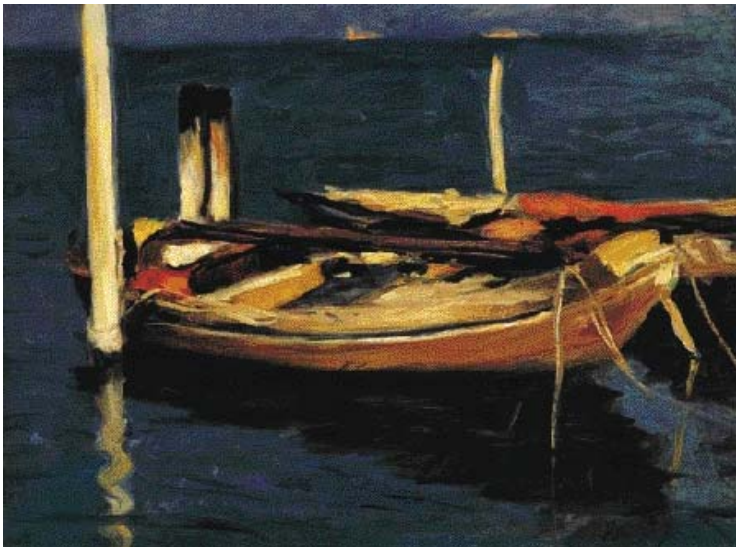
Budapest, 2009. május 28.

Jakab Judit

Az osztályügyeletek értékelése

Osztály	kötelező feladatok (max. 15 pont)	szabad szolgáltatások (max. 30 pont)	Összesen (max. 45 pont)
(P)Olympos (12.)	6	12	18
ADSL (10.)	8	0	8
ALL-GO (11.)	6	6	12
CLASS (9.)	15	24	39
e-GYIK (12.)	7	10	17
euFóriA (11.)	8	4	12
GamMa (11.)	13	23	36
Hoppá (8.)	12	12	24
KARMA (12.)	4	0	4
NEON (9.)	10	11	21
Non-stop (11.)	12	21	33
Poligon (9.)	15	30	45
Színe-JáVa (10.)	15	29	44
TiBor (10.)	3	3	6
ZOÉ (8.)	0	0	0

Még nincs vége az évnek! Még módosulhat a sorrend!

A sport pontverseny végeredménye 2008-2009. tanév

Pontokat lehetett gyűjteni

- az I. negyedben: a pingpong házibajnoksággal, a foci szakkörrel
- a II. negyedben: a Túlélőtúrával, a tollaslabda házibajnoksággal, a Tanár-Diák sportmérkőzésekkel, a 24 órás röplabdával
- a III. negyedben: a floorball, a teremfoci és a röplabda házibajnoksággal
- a IV. negyedben: a Ballagók-Maradók mérkőzésekkel, az 1000 pontos röplabdával, a Nagy Durranással

Fiúk

1.	Tőkés Péter	Tanerő	171
2.	Féniász Dávid	KARMA	162
3.	Fábián Péter	Tanerő	158
4.	Györgyi-Ambró K.	KARMA	151
5.	Cser Bence Balázs	CLASS	138
6.	Koltay Richárd	MannA	120
7.	Kővári Márton	Tanerő	117
8.	Fáth Ádám	e-GYIK	95
9.	Regős Pál	Tanerő	91
10.	Kálmán Domokos	Tanerő	81

Lányok

Páldi Veronika	e-GYIK	114
Rauscher Eszter	e-GYIK	108
Balatoni Fanni	Szine-JáVa	106
Meggyesfalvi E.	(P)Olympos	106
Novák Lilla	KARMA	102
Boncz Bettina	Tanerő	93
Phillip Hanna	MannA	91
Bodoky Eszter	(P)Olympos	90
Kovács Brigitta	TiBor	81
Polák Stella	e-GYIK	80

Csapatverseny

	Osztály	/ fő	Összesen
1.	Tanerő	35,11	1580
2.	MannA	28,96	811
3.	(P)Olympos	28,65	745
4.	KARMA	21,80	545
5.	Poligon	21,48	537
6.	e-GYIK	17,88	465
7.	ADSL	17,63	423
8.	HaRibó	16,69	434
9.	CLASS	15,85	428
10.	SzineJáVa	15,32	429
11.	TiBor	12,48	287
12.	GamMa	7,12	185

	Osztály	/ fő	Összesen
13.	NEON	5,75	138
14.	Non-stop	5,68	142
15.	euFóriA	4,67	126
16.	ZOÉ	4,00	104
17.	WeKings	3,29	79
18.	ALL-GO	2,09	48
19.	JOB	1,13	27
20.	Hoppá	1,00	25
21.	WeFi	0,14	4

2009.05.18.

Szabó László
jegyző

Túlélő Túra

Elindultunk innen
 Esztergomba szépen.
 Átmentünk a határon
 S mentünk a turista utakon.
 A kékjelzésen haladtunk,
 S mégis malacetetőkhöz jutottunk.

Éjfél elmúltával
 S egy emberöltő múltjával,
 Mikor egy kocsi tévedt felénk
 Abból őzeket lelénk.
 Helenbába értünk

S onnét hídon Magyarországra tértünk.
 Bár az első pontba beértünk,
 Az időből mégis kiestünk.

Következő célpontunk Márianosztra volt,
 Ahol már várt sok félholt.
 Hová könnyen mentünk
 S napfelkeltét is néztünk.
 Itt egy társunk feladta,
 De mi hárman a „kedves” biztatásra
 Folytattuk utunkat a harmadik pontra
 Kóspallagra.

Csodaszép tájakon haladtunk,
 De már fáradtak voltunk.
 Nehézkesen, küszködve elértük a célt,
 Ahol kiderült, hogy már csak hét csapat él.

Lassan összeszedtük maradék erőnket,
 S nekiindultunk a hegynek.
 Erőtlenül bolyongtunk,
 Míg rájöttünk, hogy nem tudjuk, hol
 vagyunk.
 Mikor azt mondtuk,; kész, vége, feladjuk,
 Jött egy újabb megmentő,
 S mi ismét, újra folytattuk.

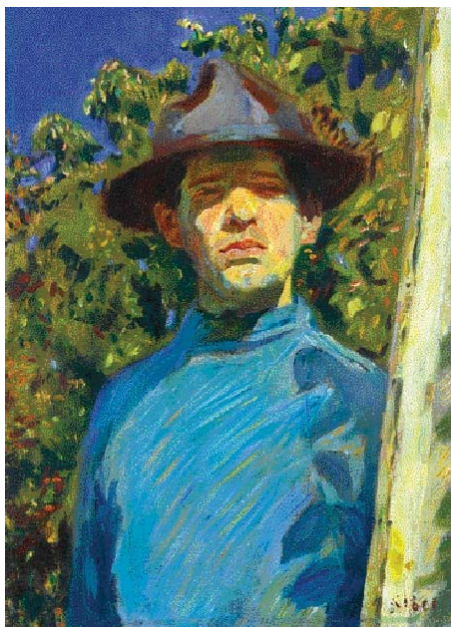
Erőnk szinte semmi se volt,
 S még Zebegény is messze volt.
 Mivel a megmentőnk oda irányított minket,
 Végső célpontunk, Nagymaros helyett.

Ahogy beértünk a városba,
 Felszálltunk a vonatra,
 Leszálltunk Nagymarosnál,
 S félholtan bár, de végre lepihenhettünk a célnál.

Onnét már csak egy óra volt Pest,
 Mivel a vonat gyorsan ment.

Az utat átaludtam,
 A túrát túléltem,
 Végül hazaértem!

Szabó Katinka Lilla (Hoppá)

English corner

Congratulations!

Lezárultak az év végi vizsgák a nyelvi előkészítő (9.) évfolyamon, mindenki képet kapott arról, mennyit is fejlődött az év eleji szintfelmérő óta.

A következő polisok magas szintű nyelvtudásról (középfokú és felsőfokú nyelvvizsga, vagy ennél még magasabb, ún. „proficiency” szint) adtak tanúbizonyságot, és/vagy nagyon sokat (minimum két nyelvi szintet) fejlődtek az év során.

C2 (proficiency szint)

- Bródy Kata (NE) (2 szint)
- Moldován Péter (CL) (2 szint)

C1 (felsőfok)

- Bognár Bence (PG) (2 szint)
- Lakatos Ábrahám (NE) (2 szint)
- Vető Dóri (PG)

B2 (középfok)

- Csabai Bence (NE)
- Gedeon Edit (PG) (2 szint)
- Haász Samu (NE)
- Macudzinski Elza (CL)(2 szint)
- Mayer Csenge (NE)
- Németh Bálint (NE)
- Papp John (PG)
- Szabó Eszter (PG) (2 szint)

2 szintet fejlődtek:

- Benkó Norbi (PG)
- Bartus Máté (CL)
- Burián Tomi (CL)

E-thru-B Luxembourg *by Rob*

Vácziné Arnold Éva, Kelemen Hajna and Rob Dawson visited Dieikirch, Luxembourg this May as representatives of Poli on the EU sponsored E-THRU-B (Equality through Borders) program.

As a reminder E-THRU-B focuses on equal rights for women in the European Union, through, that is, across borders. The program is tasked with setting up curriculum on equal rights for EU high schools. Participating countries include Luxembourg, the Netherlands, Spain, Germany and Hungary.

This trip was a continuation of the curriculum development process started in Asturias, Spain in January. The format of the meeting was very similar, i.e. we split into teams and worked out the final kinks on the first two modules to be taught in the early stages

of the 2009 – 2010 academic year. These are Sexism in the Media and Future and Work. We also began outlining the materials for the final two modules on Immigration and Multiculturalism. In addition to this we had workshop sessions on video conferencing and set up a blog for the program.

One of the fascinating things about this conference was the school. It was huge, there are over 2000 students in three buildings in two towns. The building we were in was very modern with state of the art facilities. What more, the students were very diligent and hard working.

The other very interesting thing in Luxembourg was language. Grammar school is taught in German, high school in French. Everybody speaks both languages. I saw many examples where one person spoke German and the other French, or groups where both languages were used interchangeably. One other thing regarding language was their attitude. No matter who I spoke to they spoke English and they were willing to, no matter how old they were. Everybody, young and old, no matter what their level was, yes, even beginners, gladly spoke English.

E-thru-B is a long term program, there are 2 more meeting sessions for teachers. The next one will be November 13-18, here at Poli

We will be posting calls for applicants for TEACHERS. If you are interested in equal rights for women and in working with international students, then keep an eye out for our posters.

CALL FOR APPLICANTS E-thru-B (Equality-thru-Borders)

Topic:

E-thru-B is a Comenius sponsored, multi nation program dealing with gender equality in the EU. The Hungarian team is taking applications for membership.

Introduction:

E-thru-B shall evaluate the current situation among the target age group within the five participating countries (Spain – coordinator, the Netherlands, Germany, Luxembourg and Hungary) regarding gender roles, stereotypes, sexism, etc. as well as teach courses on this topic.

The evaluation will be carried out via a survey at a school in each participating country, in our case, Poli. It will be written by the Dutch team. We will administer the survey in spring, 2009. Based on criteria, again from the Dutch team, we will choose a target group from those who participate in the survey.

There are four main topics, or modules. Each module will consist of four – five lessons. Each module will close with an international video conference between the students in all five schools. These conferences will be run by teachers, but the main goal, in addition to learning more about gender issues, is for the students to gain valuable experience working as a team, in English.

Specifics:

Working language: English

Who can apply: Poli teachers

Duties:

- Develop teaching materials for the modules
- Administer survey
- Teach materials in the modules
- Assist with hosting duties on the Hungary visit, fall 2009

Travel possibilities: spring 2010 - Den Hague, the Netherlands

Application deadline: September 17, 2009

Apply to: arnolde@poli.hu or Vácziné Arnold Éva in person

Gratulálunk azoknak, akik sikeres nyelvvizsgát tettek!

Középfok C:

Kelen Panni (euFória)
Major Bence (Non-stop)

Középfok A:

Viszló Áron (P)Olympos

Felsőfok A:

Pintér Kristóf (Non-stop)

Az elveszett lélek

Özvegy Lajtay Andorné, született Németh Éva, nyugalmazott matematikatanár, a házbeli-eknek, tanítványoknak, sőt, már a fiatalabb kollégáknak is – az aktív évek vége felé, most meg, ha visszamegy az iskolába évfordulóra, karácsonyi ünnepségre, díjátadásra – Éva néni, egyedül élt egy pesti bérház harmadik emeletén, két szobában, egy háború előtti polgári lakásból kikanyarított szeletnyi világban, immár több, mint negyven éve. Férje, a „csak” elismert, de tulajdonképpen közepszerű biológus tíz éve távozott, kézen fogta a tüdőrák, és meg sem álltak a Kerepesi temetőig. Jól van ez így, Kedvesem, mondogatta az utolsó hónapokban, nekem aztán igazán tudnom kell, hogy a halál is az élet része, mit ér az előadás végső nagy katarzisz nélkül, ne búsuljon, Kedves. Hogy aztán meg mi lesz, azt meg maga tudja jobban. Ha maga ettől kevésbé szomorkodik, akkor gondoljuk azt, hogy úgy lesz minden, ahogy azt a maga Bibliája megírja.

Hát ilyen ember volt ez a Lajtay professzor. Megrögzött ateista, Darwin követője, az evolúció közepszerű szakértője, és a halála előtt képes volt azt játszani, hogy elhiszi istenfélő asszonykájának meggyőződését, csak hogy elviselhetőbbé tegye számára a saját földi pokla utolsó néhány hónapját. A nappali falán, az ingaóra mellett, a vörösésbarna komód felett, a fényképén – a hetvenes évek végén, egy angliai múzeumban, még férfikora derekán, alig őszülő, gesztenyeszín szakállal – egy kitömött mamut mellett áll, és határozottan, az életbe vetett hittel néz előre, tekintetében tudomány és tények, semmi metafizika, semmi természetfeletti. Illettek ők egymáshoz, e nagy-nagy hitbeli különbözőség ellenére, hiszen más-más meggyőződés miatt, de mindketten az ez az egyetlen élet adatott meg nekünk elve szerint éltek, s fogták, tartották, támogatták egymást keresztül a sötét évtizedeken, amik felnőttök-rük osztályrészül jutottak.

Aztán a férje lecimborált a halállal, ab-bahagyta egyetlen életét, mintha csak egy

újabb evolúciós kísérletet végezne – lássuk, ez a csöndes kicsiny matematika-tanárnő a megváltozott körülmények között képes-e a fennmaradásra? Képes volt. Olvasgatta a Bibliáját, esténként imádkozott a férjéért, időnként sírdogált, aztán néhány év után levette a gyászruhát, visszatért a régi barna, szürke, vajszínű szoknyához, kardigánhoz, blúzt vett fel és csatos cipőt, nyugdíjba vonult és magántanítványokat kezdett fogadni, minden nap megnézte az ura fényképét a nappaliban a komód felett, igen, ott van még vele ebben az egyetlen életében, kitörölhetetlenül, még ha nincs is már fizikailag vele, szép volt ez a vele töltött élet, a rémuralom, kilátástalanság, vérzivarat ellenére, most már csak békében meg kell várni, amíg véget ér, aztán pedig, akármelyiküknek is lesz igaza, az örök nyugalom következik.

Mikor elment otthonról – vásárolni, a postára, bridzspartira, a volt iskolájába –, egy kicsi, elefántcsont nyelvű kefével leporolgatta szürke kabátját, végigsimított vasalt szoknyáján, az ajtót bezárva még egyszer gondosan lenyomta a kilincset ellenőrzésképpen, csak a biztonság kedvéért, majd fél kezével a korlátot fogva, másikban ütött-kopott barna bőr kiegészítésként – egy huszonöt évvel ezelőtti prágai utazás emléke – lesétált a lépcsőn, lift nincs az ilyen régi bérházakban, egyre nehezebb, egyre fájdalmasabb, de még mindig örömet adó, hogy tud és akar egyedül lépcsőzni nap mint nap, és eljár a barátnoihez – egyre kevesebben vannak –, ügyeket intézni – egyre bonyolultabbnak tűnnek a szabályok, az emberek, mogorvák és idegesek, és mégis – hajtja valami előre, élni kell, tenni a dolgunkat, valami vár még, valamit még meg kell tenni. Megjátszani az öt kőr rekontrát? Megértetni a nehézféjú Vass Zolikával a differenciálszámítást? Még egyszer meghallgatni a Várnai Gizi unalomig ismert történetét megboldogult katonatiszt férjéről? Ki tudja? Mindegy is talán. Egy biztos – még dolga van. Az utcán az autók orral a járdára állva,

átlósan, és nagyjából, de nem teljesen párhuzamosan álltak – már sokkal a végtelen előtt találkozónak, gondolta időnként, meghoszszabbítva az egyenesüket, mint ahogy mi is találkoznunk fogunk, két egymást fedő vonal voltunk, együtt futottunk az összes dimenzióban, aztán egy természetes anomália törést idézett elő, hiperbola-szerű elágazás bukkant fel, de hiszem, hogy előbb-utóbb kiderül, mégiscsak kör ez, és ha bejártuk a magunk fél-fél kerületét, a túloldalon találkozunk, és együtt futunk tovább az ötödik, hatodik, n-edik dimenzióban. És az emberek gyakran megálltak, utat adtak neki a ferdén parkoló autók előtt, magában mosolygó, elrvedt tekintetű semmilyen kis szürke öregasszony. Kerülgette a kutyaürüléket, átlépett az eldobott cigarettásdoboz, újságpapír fölött, felszállt a villamosra, csak két megállót ment, s ha nem volt ülőhely, és nem állt fel valaki, hogy tessék leülni a helyére, megállt a fordulóban, kapaszkodott a korlátba, és nézte a folytonosan megújuló várost, a színes üveggombaként felbukkanó üzleteket, cégtáblákat, a modern, fényes, tiszta bankot, ahol régen a koszos kis mozi volt – ide jártak vasárnap délutánonként, Fellini, Hitchcock, Jancsó filmjeit nézni, lehetett sósperecet venni, aztán a film után karonfogva hazasétálni a békés körúton a nagy fák alatt.

Blaža Lujza tér, metró-aluljáró, egyre koszosabb, sötétebb, zsúfoltabb, hangosabb, le a mozgólépcsőn, a metrószereplvények ugyanazok, mint harminc éve is, bár néhányban új, színes ülésbélyeg van a régi, fekete bőr helyett, ez jó, kevésbé tapad oda nagy melegben az ember ruhájához. A metrón is egyre nagyobb zsúfoltság van, mindig egyre több ember utazik mindenfelé, de itt szinte mindig átadja neki valaki a helyét, a villamoson valamiért sokkal ritkábban, de a metrón szinte mindig. Talán mert az emberek itt nem tudnak kifelé nézegetni az ablakon, csak egymásra, osztozva a földalatti bezártság pillanatain? Mindegy, jó leülni, öt megálló a Moszkva térig, az már hosszú idő, annyitól már elfárad a lába, ha végig állnia kell.

Várnai Gizi a Moszkva térnél lakik egy

budai bérház második emeletén, egy budai polgári lakásból kikanyarított szeletnyi világban, két szobában, a nappali falán a könyvespolc mellett, a bőrkötéses Jókai-sorozattal egyvonalban néhai férje, az alezredes fényképe, díszes egyenruhában feszít a budai vár egyik ágyúja mellett, mellén kitüntetések, szája keményen összeszorítva, acélkék tekintetében fegyelem, rend, hazaszeretet, háta mögött a tiszta pesti égbolt – amilyen azelőtt volt, mielőtt e modern világ a város fölé eregette kipufogott, kifüstölt mocskos, hamuszín páráját – amilyen már sohasem lesz többé. Várnai Gizi a tea és az aprósütemény mellett panaszkodik a zajra, a postáskisasszonyra, a tülekedésre a vegyesboltban, mutogatja az unokái fényképét, mesél, századszor, ezredszer férjéről, a háborúról, a hadifogságról, a sötét évtizedek alatti bizonytalan, lassú emelkedésről.

Aztán elbúcsúznak, jövő héten megint jövök, hozok majd krumplis pogácsát, amit annyira szeretsz, aztán le a Moszkva térre, Budapest leghosszabb mozgólépcsője, az aljában vak cigányasszony és ölében ötéves-forma kislánya, hangosan, a dallamot alig követve éneklük a Paraszt-kantátát, megáll, kézitáskájából előveszi a pénztárcáját, és valami aprót rak a kislány kezében levő fehér műanyag pohárba. A koldusok egyetlen köszönő szó, fejmozdulat nélkül folytatják tovább az éneket.

A metróban szakállas, zakós fiatalember

adja át neki a helyét, sokan vannak, délután öt óra. Táskáját az ölébe fogja, lábait, amennyire az ülés engedi, maga alá húzza, és elmereng egy tíz-tizenkét évvel ezelőtti képen, ami hirtelen az eszébe villan. Bátyja unokájával, az akkor még hatéves Robikával karácsonyfadíszeket ragasztgatnak, színes papírból vágnak ki csillagokat, ajándékos-dobozt, hőembert, vastag fekete cérnát vágnak akasztónak, a komódon sorakoznak a már elkészült darabok, Robika elmélyülten vág, színez, ő meg összeragasztja az elkészült oldalakat, közéjük a fekete cérnát akasztónak. Robi megnőtt azóta, mindjárt érettségizik, hosszú haja lett, zenekarra van, barátnői, és ritkán látogatja, két-három havonta egyszer. Mi lehet vele? Ha feljön, nem nagyon mesél, és amit igen, annak sem érti a felét sem, ez már egy másik világ, amibe ő felnőtt, eszi a smarnt, derelyét, pogácsát, csokolom, Éva néni, mennem kell próbálni, majd jövők.

Néhány pillanatig tart csupán ez az emlék, de olyan tisztán, élesen, minden mást félresöpörve bukkan fel, amitől kissé megzavarodik – honnan jött most Robi és a karácsonyfadísz-ragasztás? Ragasztószag! Valahonnan ragasztószagot érez. Most veszi csak észre, hogy mellette egy tizenhét-tizennyolc év körüli fiú ül, ernyedten hátradőlve az ülésen, szakadt nadrág, koszos pulóver, a kezében átlátszó nejlonzacskó, benne valami fehéres, ragacsos anyag. Ragasztó. Időnként szippant egyet-egyet a zacskóból, az alját, az ott összegyűlt anyagot nyomkodva. Többen is nézik, rosszallóan, még többen mintha észre sem vennék, senki nem szól hozzá, a fiú pedig nem néz föl, csak kábán bámul maga elé, vagy lehunyja a szemét, egyet-egyet sóhajtván halkán. A tanárnő nézi nyüzött arcát, enyhén meg-megremegő kezét. A körmei lerágva, a körömágnál a hús itt-ott véresre kaparva. Nézi, Robi is ennyi idős nagyjából, ez a gyerek itt akár Robi is lehetne, ha ő nem lenne olyan jóra való, kedves gyerek, gondolja, nem tudja, hogy Robi is rendszeresen fogyaszt mindenféle kábítószert, alkoholt, erről nem mesél, amikor felmegy hozzá, csak eszi a süteményt, csokolom, Éva

néni. Nézi két megállón keresztül, aztán a Deák térnél megszólítja.

– Fiatalember, mit csinál magával?

Semmi válasz, a zöldesbarna szemek a semmibe merednek. Megérinti a karját.

– Fiatalember! Hahó, ébresztő! – Tanárosan.

– Jól van? Nem kellene ezt csinálnia. Nem helyes, sőt, nagyon káros. Tudja maga, mit művel az életével?

Astoria, valaki a szemközti ülésen azt mormogja a szomszédjának, mit akar ez a bolond vénasszony, az felel, halkán, de tisztán hallhatóan, hogy ja, hagyni kéne ezt a söpredéket ott elrohadni, ahol van. A fiú az érintésre összerezzen, lassan a tanárnő felé fordítja a fejét, ránéz, vagy inkább a mögötte levő űrbe, majd azt mondja:

– Szar. Minden szar. Az élet is, maga is, én is.

– Ugyan, hiszen maga fiatal, erős, biztosan vannak barátai, családja, iskolája, bármi lehet magából. Ne dobja el az életét, ilyen hamar! Csak ez az egy van, vigyázzon rá!

A fiú csak megrázza a fejét.

– Van hova hazamennie? A szülei biztosan várják magát, aggódnak.

– Nem érdekelnek. – Kemény, hideg elzárkózás ül a fiú arcára.

– Jöjjön föl hozzám, beszéljessünk. Kap kávé, süteményt, beszélgetünk, aztán mehet isten hírével. No, jöjjön, itt kell leszállni, jöjjön, ne féljen!

A szemközti utasok utálkozó arccal nézik, ahogy a fiú tétován, bizonytalan, tántorgó léptekkel követi a bolond öregasszonyt. Talán jobb lesz sétálni, javasolja a tanárnő fenn a téren, negyed óra alatt haza is totyognak, nem beszélnek közben, a fiú egy fél lépéssel mindig a nő mögött, maga elé meredve, a járdát nézve. Fényes délután a Körúton hazasétálni – ez könnyeket csal az özvegy szemébe, megváltozott ez a város, megváltozott az élet, és mégis, mégis... ezt a fiút kellene most karon fogni, vezetni hazáig? Az ő dolga ez? Ez az ő dolga?

Az előszobában a fogásra akasztja a táskáját, kabátját, a cipőt magát hagyja, vezeti a fiút a nappaliba. Az körül sem néz igazán, hagyja,

hogyan vezessék. Kávét kér? Teát? Süteményt? A fiú csak kávét kér, ott hagyja egyedül a szobában, kimegy a konyhába, vizet forral, csészét készít elő, cukrot, zománczott kiöntőt, decis kiskancsóban tejet, aztán süteményt is visz be mégis, lerakja a tálcát az asztalra, leül a fiú mellé a kanapéra, tölt mindkettejüknek. A fiú kezében remeg az alátét. Kabátja zsebéből kikandikál a ragasztós zacskó széle. Nézi kicsit, süteménnyel kínálja, a fiú nem kér.

– No meséljen, mi bántja? – kérdezi végül kedvesen, ahogy az iskolában a gyerekeket kérdezte, ha valamelyik sírva jött oda, hogy Éva néni, segítsen.

– Miért érdekli az magát? – ellenségesen, szinte köpködi ki a szavakat.

– Csak segíteni szeretnék, olyan szomorú nézni, ahogy így elrontja az életét.

– Az én életem, azt csinálok vele, amit akarok. Mít fáj az magának?

– A maga élete, igen. – A falon az ingaóra felet üt. – És ezen kívül a családjáé, a barátaié. Mindenkit, akivel kapcsolatban áll, befolyásol az, hogy mit csinál magával. – A fiú mégis elvesz egy süteményt a tálkáról. – A szüleit elszomorítja, boldogtalanná teszi, a barátait magára hagyja, a születendő gyermekeit fogantatásuk előtt elpusztítja. Vétkez az élet ellen, Isten ellen. – Ebben a kettőben hisz ő, ezek ketten vezérlik útján, az élet és az Isten.

– Isten! Ugyan, hagyjon már a maga istenével! Nem létezik, kamu, hazugság az egész!

A férje is ezt gondolta, de máshogy fejezte ki egyet nem értését, viccelődve, megengedően, a hitbéli különbözőségük felett összekötötte őket egy közös, mindennél mélyebb meggyőződés.

– Jól van, lehet nem hinni Istenben. De akkor gondoljon az emberekre, a családjára. Vannak szülei, testvérei?

– Vannak, persze. De nem törődnek velem. – Ezt már halkán mondja, szinte sírós hangon, miközben kivész még egy süteményt. – Nem értenek meg. Nem tudják, ki vagyok, nem ismernek, idegen vagyok nekik.

– Az lehet, hogy nem értik meg – bólogat. – De törődnek magával, higgye el. Az ember

olyan, hogy törődik a családjával, azzal, aki vele egy hús és vér. Biztosan aggódnak maga miatt, nem értik, mi történik magával, nem tudják, hogyan segítsenek. – Erre a fiú kifakad, süteménymorzskákat repülnek ki a szájából.

– Akkor kérdezzenek, az isten verje meg!

Nem teszi szavá az istenkáromlást. Sosem szokta, minek azt. Vannak ennél sokkal fontosabb dolgok, amire oda kell figyelni.

– Ha kérdeznének..., ha jól kérdeznének, el tudná mondani, mi a baja?

A fiú nem felel, csak vállat von.

– Kérdezni talán még nehezebb, mint válaszolni.

A fiú hallgat egy darabig, maga elé néz, megissza a kávéját, néhány csepp a pulóverére csöppen, nem törődik vele, észre sem veszi.

– Élnek a maguk hülye világában, ideoaktak engem ebbe a kurva életbe, és nem látom, mit kellene tennem, nem akarok megfelelni a szabályaiknak, nem akarok én is dolgozni, gyereket szülni, megöregedni, aztán öreg, gyengén meghalni. – Kíváncsian várja, mond-e még valamit. Végre elkezdte mondani. Elkezdett gondolkodni. Tudja, mit nem akar. De hogyan tovább? Az ingaóra halkán keteygi el a másodperceket.

– Hát mit akar?

– Nem tudom – nagyon halkán. – Valami mást. – Önkéntelenül a zsebe, a zacskó felé mozdul a keze.

– Hagyja azt, az nem segít. – Megrezzen, visszahúzza a kezét, a tanárnőre néz. – Hadd meséljek magának a férjemről. Biológus volt, az életben hitt, Istenben nem. Szeretett élni, a rettenés, elhurcolás, kihallgatás, munkatábor árnyékában is az életbe kapaszkodott, azt mondta, csak ez az egy életünk van, az elején megszületünk, aztán a sejtjeink meghalnak, és mi is meghalunk. A kettő között pedig ott van nekünk valamennyi évtized, amikor ki kell használnunk, hogy élünk, fel kell fedezni, be kell járni ennek a csodának valamennyi szegletét, meg kell tapintani, szagolni, ízlelni, látni kell a tengerparton a kavicsok között mászkáló kis rákokat, hallani az énekesmada-

rák csivitelését hajnalban az alpesi hotelszoba ablakában. Át kell élni, túl kell élni a megaláztatást, a verést, a komiszágot, a hazugságot. Kaptunk egy életet, egyetlen lehetőséget, és csak akkor van értelme az egésznek, ha meg is éljük ezt az életet. Nem szabad eldobni, nem szabad elfordulni tőle.

A fiú keserűen, de rezzenéstelen tekintettel néz a nőre, hátával a kanapé támlájának dőlve, félig felé fordulva.

– És boldog volt?

– Boldog volt. Boldogok voltunk.

– És maga most boldog?

Erre mit válaszoljon? Túl van ő már a boldogság vagy boldogtalanság kérdésén.

– És ha nincs értelme mégsem? Ha attól boldogtalan, hogy élék? Akkor mi van az elmélettel? Akkor mi van?

Megint egy kérdés, amire lehetetlen jól válaszolni. Ez nem olyan, mint a mennyi gyök kettősör gyök három. Erre csak körülbelül, pontatlanul lehet bármit is mondani.

– Muszáj, hogy legyen értelme. Meg kell találni, hogy magának mi az.

Hosszú hallgatás után a fiú feláll, kezét a kabátzsebébe dugja, a zacskó mellé.

– Köszönöm a kávét meg a süteményt, mennem kell.

Kikíséri, az ajtóban állva nézi, ahogy a fiú a lépcsőház felé baktat. A lépcső tetején megfogja a korlátot, megáll, egy percig néz lefelé a mélységbe, majd visszafordul.

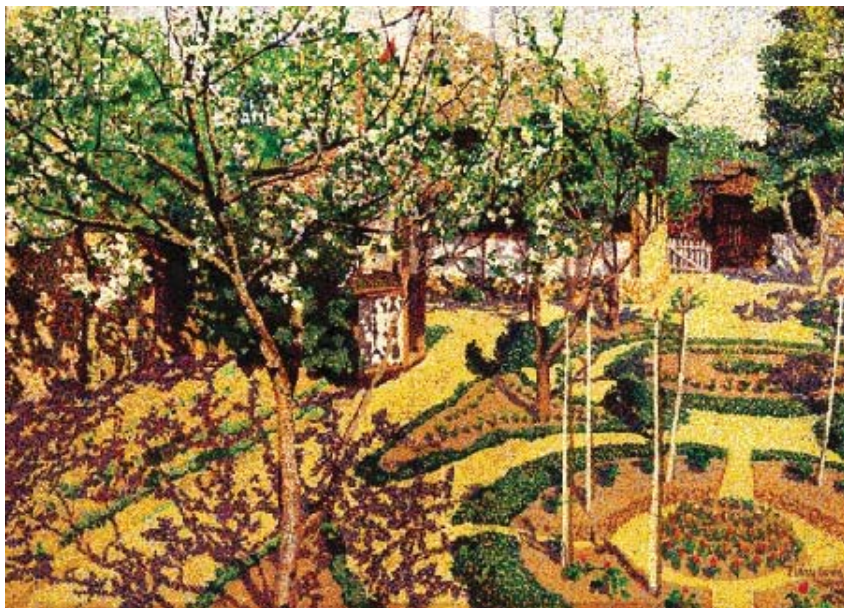
– És mi van, ha az egész csak egy ronda véletlen, egy kémiai, genetikai hiba, egy visszafordíthatatlan, értelmetlen folyamat? Akkor mi van?

És válaszra nem várva lesiet a lépcsőn.

Az özvegy tanárnő visszamegy a lakásába, bezárja belülről az ajtót, leveszi a csatos cipőjét, a papucsába bújik. Kiviszi a tálcat a kávéval és a süteményes tálkat. Mosogat, eltörülgeti az edényeket, aztán bemegy a nappaliba. Leül a fotelbe, férje képével szemben, lesimítja a szoknyáját, és nézi, nézi a képet sokáig. Kell, hogy legyen értelme, gondolja. Kell, hogy valami dolga legyen még itt. Az ingaóra halkán kattog a falon.

2007.04.01.

Fekete Ádám

Kamarás Nikolett (HaRibó) írta

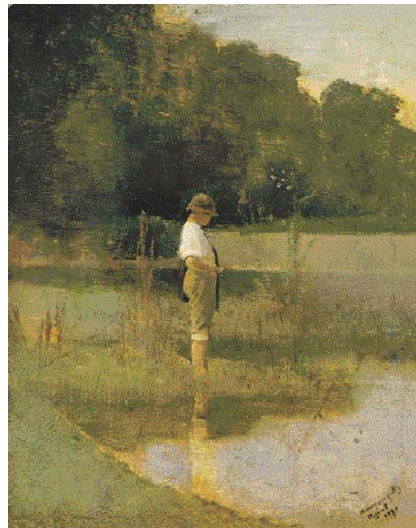
Egy elveszett gyöngyszem

Én megtaláltam.
 Oly kicsiny s törekeny.
 Piciny csöppség.
 De majd én vigyázok rá, mint egy fényes
 gyöngyszemre.
 Óvatos leszek vele.
 Gyöngéden megfogom.
 Rám néz.
 Akar valamit mondani, de nem tud.
 Még nem tanult meg beszélni.
 Ezért szomorú.
 Elszontyolódik és felsír.
 Egy könnycsepp csordul le piciny pofiján.
 Az anyja odasiet hozzá.
 Értetlenkedik.
 A gyerek se nem éhes, se nem szomjas.
 Akkor mi lehet a baj?
 Lefekteti.
 Olvas egy mesét neki.
 Erre megszólal a csöppség:
 „Adjál!”
 Első szava: „Adjál!”
 Borzasztóan nehéz szó.
 Szülei meredt szemekkel néznek rá.
 Mindenki csak vele törődik.
 A kisfiú nagyon boldog.
 Megörül, felnevet.
 Egyszer csak elalszik.
 Kifáradt a sok sírásban.

Egy csendes hely

Egy csendes hely,
 hol meghúzhatod magad.
 Egy még csendesebb hely,
 amiről tudod, hogy csak a tiéd.
 De csitt!
 Ki szólt?
 Elvesztem!
 Nem tudom, mit tegyek.
 Hová menjek?
 Mit csináljak?
 Egy pillanat!
 Azt hiszem, tudom.
 Nem biztos, de mégis.
 Talán van egy csendes hely.
 Igen.
 Megvan.
 Anyu!

S a lány lehajtja buksiját édesanyja
 mellkasára, és újra megtalálja magában
 a harmóniát, csendet. Már senki sem
 zavarhatja. Megnyugodott.

Zsongás

Zsongott a város akár egy darázsfészek.

– Arra gondoltam, ma nálam aludhatnál, aztán reggel együtt bejöhethetnénk, még átneznénk a szöveget, beszélgetnénk meg ilyenek...

Anna eközben zavarba ejtően közel hajolt a vele szemben álló, nála láthatóan idősebb férfihez és erőteljesen szuggesztív szüntelen.

A férfi elmélázva, de alapvetően érdeklődéssel figyelte, ahogy a fiatal lány hatalmas macskaszemeivel balról jobbra ugrál az ő tekintetében turkálva. Bal-jobb, bal-jobb. Egészen beleszédült.

– Hány éves is vagy, Anna?

Mindig eszébe jutott mennyire izgatóan fiatal és ártatlan még ez a lány. Anna hirtelen hátrálni kezdett és levette szemét Kornélról.

– Napjában ötször szoktad ezt a kérdést feltenni nekem – válaszolta idegesen.

– Most már nem is akarom, hogy nálam aludj, elmúlt a varázs – a lány színpadias távozásba fogott, de a fiú hirtelen megragadt a karját.

– Ne csináld már! Te is tudod, hogy jobb, ha most mindketten hazamegyünk aludni, holnap végre előadás! – és vadul szorongatta a kezét.

A lány csak bólintott és akármennyire is összeszorította fogait, kibuggyant belőle egy mosoly, ami után mindig mérges volt magára.

Kornél hosszan nézte elmenetelét és a fenekét, ahogy fel-alá riszálta. Fel-le, fel-le. Egészen beleszédült...

Ezután leadta a kulcsot az éjszakai portásnak. Mindig ő lépett ki utoljára a színházteremből, Anna pedig az utolsó volt, aki a színpadról lejött. Csukott szemmel sétált haza. Harmadik hónapja minden hajnalban és az összes este ugyanazt az utat járta be. A lakásától a színházig és vissza. A két helyszín csupán néhány utcányira volt egymástól.

Útközben Annára gondolt, pontosabban a lány riszájára, és a szíve belefájdult a gondolatba, hogy itt volt a lehetőség ma este végre ezzel a riszával elaludni és reggel vele kelni, de nem felejthette el, hogy harmincöt éves komoly férfinak gondolja magát, akinek a színház az egyetlen élettere. Túl fiatalon belépett ebbe a közegbe, a magányosok klubjába – eladva lelkét a színház istenének. Ráadásul Anna komolyan vehetetlenül fiatal. Sohasem értette, hogy lehet valakinek ezzel az életkorral ilyen riszája, ennyire

erős tekintete és véleménye mindenről. Színésznőnek tartotta, és szerette őt rendezni. Aztán utána is számolt, hogy ez lesz a tizenharmadik premierje.

Anna eközben nyitott szemmel, sírva szaladt haza. Három hónapja minden napja ijesztő ugyanolyanságban telt, teljesen le volt szívva lelkileg és fizikailag egyaránt.

Hajnalban kelt, hogy még átnézze a szövegét, aztán rohant próbálni, de folytonos késésben volt. Reggel hétre beért, éjfélig étlen-szomjan próbált. Este pedig mindig utolsóként maradtak bent Kornéllal, akinek minden este felajánlotta magát, és folyton visszautasítást kapott. Sírva, telve feszültséggel, a szerepét még nem teljesen levetkőzve rohant haza esténként. Kivéve szombaton, a szabadnapján, amikor csak annyira volt ereje, hogy az ágyában fekvé felváltva gondoljon a szerepére és Kornélna, este pedig feltápáskodjon és elmenjen nagyon lerészegedni a színésztársaival. De most vége.

Tudta, hogy másnap nem a szokásos szombat vár rá, mert másnap végre premier. Két dagadt könnycseppje közepén, az ornyergénél összetalálkozott és együtt szaladt le hosszú, íves orrán egészen a szája széléig. Közben a több az orrlyukára száradt, ő pedig nagy lélegzetekkel szívta magába a sós levegőt.

Másnap az előadás hatalmas sikert aratott.

Kornél mindenütt Annát kereste, tudta, hogy ma vele akar aludni.

A lány hirtelen higgadt mosollyal előbukkant a semmiből.

– Kornél, rájöttem, hogy sajnos igazából te csak egy kiégett fellengzős fasz vagy.

Kornél csak nézte a lányt, és hirtelen meglepődve vette észre, hogy ha Anna haja közül előkandikál kék gyöngy fülbevalója, az szemét is kékné látatja. Csodálkozott. Vajon Anna is tudja ezt? Tudatosan csinálja? Tud róla, hogy mennyire szép?

Anna otthagya, nem tudta, mire gondolhat Kornél, de már nem is érdekelte.

Hazasétált és nem sírt többé.

Kornél aznap este a színházban aludt. Elalvás előtt a következő három hónapos próbafolyamatára gondolt és a kék fülbevalókra...

Zsongott a város, akár egy darázs-fészek, sokan most is épp méregfullánkjukat eresztik a másikba lassú, hosszan tartó, zsibbasztó fájdalommal.

Muhi Zsófia,
 ADSL

Útikalauz

A 2007. márciusi Poligráfban megjelent egy novella Nagy Bandó András tollából Szalontüdő címmel. Az írás publikálásának apropója az volt akkor, hogy egy hónappal korábban, a 2007-es filmszemlén díjat nyert Szirmai Márton (hajdani politechnikus, KáOsz 1992-'96) azonos című kisfilmje, melyet a közölt irodalmi mű ihletett. De hogy a magyar eredetit mi ihlette, arról csak sejtéseink lehetnek. Olvassátok csak el Douglas Adams ötrészes trilógiája, a Galaxis Útikalauz stopposoknak című opusz 4. részének, a Viszlát, és kösz a halakat! című könyvnek a 20. fejezetét! (Ennek részlete olvasható itt.) Ez a mű 1984-ben jelent meg, és 1999-ben fordították le magyarra. Nagy Bandó írása pedig az Ízes beszéd kötetben látott napvilágot 2003-ban.

Szöllősy Zoltán hívta fel a figyelmemet az égbekiáltó összefüggésre a két mű között. Mindenki döntse el maga, lehet-e véletlen a két motívum közti egyezés!

(...)

– Elmesélek neked egy történetet – mondta Arthur.

– Jó.

Kerestek egy olyan gyepdarabot, amelyet még nem leptek el az egymás hegyén-hátán heverő párok, letelepedtek, és elnézegették a gyönyörű kacsákat meg az alattuk hullámozó, a lenyugvó nap fényében csillogó vizet.

– Egy történetet – szólalt meg Fenchurch, és közelebb vonta magához Arthurt.

– Egy igaz történetet, ami talán megvilágítja számodra, miféle dolgok esnek meg velem nap mint nap. Biztos ismered az olyan sztorikat, amiket ismerőseid úgy mesélnek, hogy a feleségük unokatestvérének a legjobb barátjával estek meg, holott valójában ők találták ki az egészet. Hát az én történetem is ezekre hasonlít, azzal az apró különbséggel, hogy tényleg megesett, méghozzá velem.

– Mint a tombolajegyügy.

Arthur elnevette magát.

– Igen. Szóval el kellett érjek egy vonatot – kezdett bele. – Amikor kértem az állomásra...

– Elmeséltem már neked – szakította félbe Fenchurch –, mi történt a szüleimmel egy vasútállomáson?

– Igen – felelte Arthur –, elmesélted.

– Csak memóriateszt volt.

Arthur az órájára nézett.

– Lassan indulnunk kéne vissza – mondta.

– Meséld inkább a történeted! – torkolta le Fenchurch. – Amikor kiértél az állomásra...

– Kiderült, hogy van még húsz percem.

Rosszul emlékeztem a vonatindulásra. De persze az is legalább ennyire lehetséges – fűzte hozzá pillanatnyi gondolkodás után –, hogy a vasúttársaság emlékezett rosszul. Ez eddig eszembe se jutott.

– Folytasd már! – kacagott föl Fenchurch.

– Szóval vettem egy újságot, persze csak a keresztretjvény miatt, aztán átsétáltam a restibe egy csésze kávéra.

– Te retjvényt is fejtesz?

– Igen.

– Melyiket?

– Rendszerint a Guardianben megjelenőket.

– Szerintem azok túl egyszerűek. Én a Timest jobban szeretem. Na és megfejtetted?

– Mit?

– A keresztretjvényt a Guardianben.

– Még arra se volt időm, hogy belenézsek – felelte Arthur. – Egvelőre a kávéra várok a pultnál.

– Jól van, akkor vedd meg a kávédat.

– Megtörtént. És vettem mellé még egy csomag kekszet is.

– Milyen fajtát?

– Ótóra Teát.

– Jó választás.

– Az a kedvencem. Szóval új szerzeménnyel letelepedtem egy asztalhoz. De meg ne kérdez, milyen asztal volt, mert arra már tényleg nem emlékszem. Talán kör alakú.

– Jól van.

– Az alaphelyzet így festett: az asztalnál

ültem, balra tőlem az új ság, jobbra a csésze kávé. Középen a csomag keksz.

– Már látom is magam előtt.

– Amit azonban nem látsz – mondta Arthur –, mert eddig nem is említettem, az egy férfi, aki már előttem ott ült az asztalnál, egészen pontosan velem szemben.

– Hogy nézett ki?

– Teljesen hétköznapien. Aktatáska, elegáns öltöny. Nem úgy tűnt – tette hozzá –, mintha bármi furcsa dologra készülne.

– Ó, ismerem a típust. Na és mit csinált?

– A következőt: áthajolt az asztalon, elvette a kekszes csomagot, föltépte, aztán kivett egyet, és...

– És?

– Megette.

– Micsoda?

– Megette.

Fenchurch döbbenetesen meredt rá.

– És te mi a csudát csináltál?

– Amit az adott körülmények közt bármelyik vérbeli angol csinált volna. Úgy tettem, mintha nem venném észre.

– Tessék? Miért?

– Hát, elvégre ez, ugye, nem egy olyan helyzet, amivel naponta találkozok az ember. Egy darabig töprengtem, de semmiféle frappáns megoldást nem sugott sem neveltetésem, sem tapasztalatom, sem a velem született ösztön. Mégis, hogy kéne reagálnom arra, ha valaki pimaszul, a szemem láttára dézsmálja meg a kekszemet?

– Hát, mondjuk... – Fenchurch elgondolkozott. – Be kell ismernem, én se tudom, mit csináltam volna. No de mi történt?

– Dühödten meredtem a rejtvényemre – mondta Arthur. – Egyetlen megfejtés se jutott eszembe. Belekortyoltam a kávéba, az meg ihatatlanul forrónak bizonyult. Aztán összeszedtem magam, és én is kivettem egy kekszet, feltűnően tudomást sem véve arról az apróságról, hogy a csomag csodálatos módon már nyitva áll...

– Ez is valami, legalább visszavágtál.

– Hát, így is fogalmazhatunk. Kivettem és megettem egy kekszet. Nagyon határozottan és feltűnően rágcsáltam, hogy a szemben ülőnek kétsége se lehessen afelől, mit csinálok. Ha én megeszek egy kekszet, az meg van éve.

– Ó hogy reagált erre?

– Kivett még egyet – közölte Arthur.

– Esküszöm, hogy így történt. Kivett még egy kekszet, és megette. Olyan határozottan, ahogy most itt ülünk a földön.

Fenchurch kényelmetlenül fészkelődni kezdett.

– A probléma most már az volt – folytatta Arthur –, hogy mivel először nem szóltam, másodjára még nehezebbnek éreztem a téma előhozatalát. Elvégre mit mondhattam volna? „Bocsásson meg, de... nem tudtam nem észrevenni, öö...” Nem jó. Egyszerűen ismét nem vettem róla tudomást, sőt, ha lehet, még inkább nem, mint az előbb.

– Félelmetes...

– Megint megpróbáltam a keresztretjvényre koncentrálni, de tökéletesen sikertelenül. Így aztán azt tettem, amit V. Henrik Szent Crispin napján...

– Mit?

– A résre rontottam újra. Kivettem még egy kekszet. És egy pillanatra találkozott a tekintetünk.

– Így?

– Igen... Hát, nem egészen így. De találkozott. Egy pillanatra. Aztán mindketten gyorsan félrekaptuk. De nekem elhíhated – mondta Arthur –, a levegőt hirtelen elektromosság töltötte meg. Egyre feszültebb lett a légkör az asztal fölött.

– El tudom képzelni.

– Így ettük meg az egész csomag kekszet. Egyet ő, egyet én, egyet ő, egyet én...

– Az egész csomagot?

– Hát, tulajdonképpen csak nyolc darab volt benne, de ennek ellenére egy örökkévalóság-nak tűnt, mire elfogytak. Két gladiátornak se lehetett volna nehezebb dolga.

– A gladiátorok – jegyezte meg Fenchurch – a napon küzdöttek volna, ami azért fizikailag megterhelőbb.

– Hát igen. Na mindegy. Amikor már csak az üres csomagolópapír hevert közöttünk, a férfi, mint aki jól végezte dolgát, fölállt és elment.

Természetesen megkönnyebbültem. Aztán egy-két pillanattal később a hangosbeszélő bement, hogy indul a vonatom. Fölhajtottam a kávémat, fölálltam, fogtam az újságom, és alála...

– Igen?

– Előbukkant az én bontatlan csomag kekszem.

– Micsoda? – hördült föl Fenchurch. – Mi-

csoda?

– Ez az igazság.

– Nem! – A lány levegőért kapott, aztán hanyatt dőlt, és hangosan nevetni kezdett.

Kicsit később megint fölült.

– Te nagy tökfej! – kuncogta. – Annyira elképesztően bolond vagy!

Hátralökte Arthurt, ráhengeredett és megcsókolta. Amikor leszállt róla, a férfi akkor döbbsent rá, milyen pehelykönnyű.

– Most te mesélj nekem valamit!

– Azt hittem – mondta Fenchurch mély, bűgő hangon –, hogy indulni akarsz már vissza.

– Nem sietős – közölte Arthur boldogan.

– Előbb szeretném, ha te is mesélnél nekem valamit.

A lány elnézett a tó felé, és a gondolataiba mélyedt.

– Jól van – szolt végül –, de ez egy rövid történet lesz, és nem is olyan mulatságos, mint a tiéd, bár...

(...)

(Németh Attila fordítása)

Douglas Adams:
Galaxis Útikalauz stopposoknak
IV. rész, 20. fejezet
Gabo Kiadó, 2008

Az
ELŐSZOBA GALÉRIJA

2009. június 8-tól

TÖRTÉNELEM ÉS DIÁKÉLET

című kiállítását mutatja be.

*Ha van kedved, Te is kiállíthatod alkotásaidat: festményeidet, szobraidat, fotóidat stb.,
csak szólj Jakab Juditnak!*

PÁLYÁZATOK

„Az önismeret művészei” vers- és novellapályázat önismereti élmények alapján

Az Univerzum Művészei Csoport nyílt vers- és novellapályázatot hirdet „Az önismeret művészei” címmel. A pályázaton részt vehet minden Magyarországon és határainkon túl élő magyar nyelven író amatőr tollforgató. Nevezési díj nincs.

A pályázat témája az önismeret, ahogyan hallottunk róla, ahogyan meggyőződünk róla, ahogyan mesélünk róla. A szerzőktől azt várjuk, hogy írásaikban olyan élethelyzeteket mutassanak be, amelyekben az önismereti tapasztalatok jelentőségét ábrázolják. Kérjük, hogy a szerzők irodalmi eszközökkel illusztrálják a folyamatot, amelyen keresztül önismeretük növekedett, és az Univerzumhoz való viszonyulásuk eredményesen fejlődött.

Pályázni alkotónként legfeljebb két művel lehet, amelyek terjedelme kb. négy A4-es oldal.

A novellákat e-mailben (csatolt fájlként) várjuk az univerzummuveszei@gmail címen.

A beérkezett alkotásokat szakértő zsűri bírálja el. A legjobbnak ítélt 50 pályamunkát egy antológiában jelentetjük meg, szerzőiket pedig a nyilvánosság minél szélesebb körével megismertetjük.

A pályázatok beérkezési határideje 2009. szeptember 15.

A pályázat eredményhirdetése 2009. december 15.

További információk: a www.impromuhely.hu oldal pályázat menüpontjában található (A kérdésekre az univerzummuveszei@gmail.com címen válaszolunk.)

* * *

Alkotói pályázat az irodalom művelői számára

A Bem József Művelődési Ház, Községi Könyvtár és Tájház Radnóti Miklós születésének 100. évfordulójának a tiszteletére irodalmi szabad beadásos alkotói pályázatot hirdet az irodalom művelői számára vers- és prózairás kategóriában.

A pályázat témái: szerelem; hazaszeretet; erőltetett menet.

Bárki pályázhat max. két verssel, illetve egy prózával legfeljebb öt oldal terjedelemben műfaji és technikai korlátozás nélkül. Olyan műveket várunk, amelyek erre az alkalomra készültek.

A pályázatot szabad beadásos rendszerben, a beadott anyag zsűrizésével értékeljük. A legértékesebb műveket díjakkal jutalmazzuk. Az intézmény által felkért független szakmai zsűri által kiválogatott alkotásokat 2009 októberében mutatjuk be Hosszúpályiban.

A pályaművek beérkezési határideje 2009. augusztus 30.

Jelentkezés: írásban (postacím: Bem József Művelődési Ház, Községi Könyvtár és Tájház 4274 Hosszúpályi, Debreceni u. 2.).

A pályázati díj (pályázónként 2000 forint) a mű beadásakor fizetendő, piros csekken. (A pályázati mű mellé kérjük a befizetett csekk másolatát.)

A pályázat jelígis (kis zárt borítékban az alkotó neve, címe).

A zsűri döntéséről 2009. szeptember 20-25. között adunk tájékoztatást.

A zsűri által odaítélt díjakat ünnepélyes megnyitón adjuk át. (Postázás esetén utánvétellel.)

A Bem József Művelődési Ház, Községi Könyvtár és Tájház várja az alkotók jelentkezését, és jó egészséget, eredményes alkotó munkát kíván!

„A hír szent, a vélemény szabad” Pulitzer Szülővárosának Díja

Szinte mindenki hallott már Joseph Pulitzer-ről, akit szerte a világon a modern újságírás megalapítójaként tartanak számon. Laptulajdonosként ő támogatta például a ma New York jelképének számító Szabadság-szobor felállítását. A róla elnevezett díj máig az újságírói szakma legmagasabb elismerése. Bizonyára sokan hallhattak Makóról is, erről a Maros-parti kisvárosról, ahol Európa talán legjobb minőségű hagymája terem. Azt azonban kevesen tudják, hogy Joseph Pulitzer – akkor még Pulitzer József néven – 162 évvel ezelőtt, 1847. április 10-én Makón született.

A pályázat célja: A Magyar Újságírók Szövetsége és Makó város Önkormányzata mint kiíróknek a célja, hogy méltó emléket állítson a makói születésű sajtómágnásnak, Pulitzer Józsefnek, valamint, hogy segítse és támogassa a fiatal, pályakezdő tollforgatókat, felhívja a figyelmet az újságírás mint közéleti tevékenység fontosságára, az (on-line) nyilvánosság erejére.

A pályázaton bármelyik iskolatípus tanulói pályázhatnak, az alsó korhatár 14, a felső 25 év. A pályadíj az OKM által felajánlott bruttó 500 000 forint kategóriánként, valamint Makó város díja, egy-egy zsűrizett, sorszámozott Pulitzer szobor, amely Kiss Jenő szobrászművész alkotása.

Beküldési határidő: 2009. július 31.

A Pulitzer Szülővárosának Díja – középiskolások kategóriájára 14-18 év közötti diákújságírók pályázhatnak bármilyen, időszaki kiadványban (iskolai, kerületi, települési, megyei, országos vagy on-line újság) már megjelent publicisztikai (a sajtóműfajok közé besorolható) írással. Az interjú és a riport műfaját, valamint a valódi tényeken alapuló írásokat előnyben részesítjük a fikatív írásokkal szemben. Egy cikk terjedelme nem haladhatja meg az 5000 karaktert (szóközökkel együtt). Egy pályázó több pályaművel is nevezhet.

A pályázat benyújtásához szükséges dokumentumok:

- A pályamű A/4-es papíron nyomtatott változata (kivéve on-line)
- A pályamű elektronikusan is feldolgozható változata floppylemezen, CD-n, vagy elektronikus levél csatolmányként (txt, rtf, doc, pdf kiterjesztésű állomány, valamint kísérő fotók JPG vagy TIFF formátumban)
- A pályaművet megjelentető lap azon példányát, amelyben a pályamű szerepel (másolat, illetve web-cím is elegendő)
- A pályaművet közlő lap aktuális példányát, ha ez lehetséges.

A pályázatokat postán ajánlott küldeményként, illetve e-mailben a következő címre kell eljuttatni:

Makó Város Önkormányzata, 6900 Makó, Szechenyi tér 22., illetve info@mako.hu

A pályázatok elbírálásáról a Pulitzer József Emlékbizottság **2009. októberben** dönt.

A nyertes pályázók listáját az ünnepélyes díjátadó ünnepség után az önkormányzat a <http://www.mako.hu> honlapon is közzéteszi. Ünnepélyes díjkiosztó: **2009. október 30., Makó.**

A pályázatról további információval: hétköznap 8 órától 16-óráig a 20/219-5142-es telefonszámon (Sarnyai Tibor), és a sarnyai@mako.hu elektronikus címen szolgálunk.

Találkozás saját magaimmal

Nemrég elkezdtem tűnődni egy magyar nyelvi kérdésen, a „saját magam” kifejezésen. Hétköznapi használatban nincs semmi különös benne: „saját magam írtam” vagy „csak saját magammal foglalkozom”.

De nézzük közelebbről! Saját magam. Lehet saját biciklim, saját nevem, saját szenvedélyem. De saját magam? A *saját* szó mindig azt feltételezi, hogy van más, nem saját: bicikli, név, szenvedély. De nem saját magam? Az micsoda? Vannak különböző magaim, saját és nem saját? Létezhet-e több magam egymás mellett?

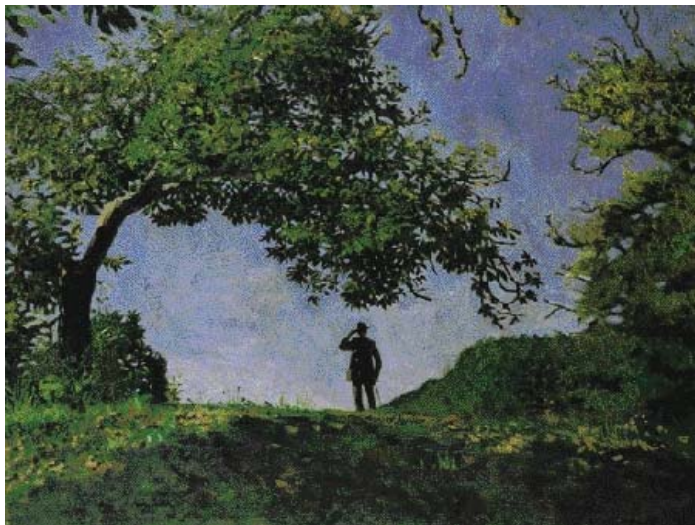
És ha igen, hogyan működnek? Melyikük dönt? Egyeztetnek, vagy keresztülveri az egyik a másikon az akarátát? Befolyásolhatom-e a harc kimenetelét, vagy meg kell várnom, ki a győztes, és alá kell rendelnem a többi *magam* a parancsának? És ha így van, akkor a nyertes a *saját* magam? Átmenetileg vagy örökre?

Vagy talán nincs harc közöttük. Talán egymás mellett cselekszenek a *magaim*, mintha a többiek nem léteznének. Külön-külön próbálnak irányítani, merevebbé vagy puhábbá tenni, megnyitni a szívemet, vagy ökölbe zárni a kezemet. És én a sok *magam* közül az egyik elképzelése szerint cselekszem – azé szerint, aki éppen közelebb áll, vagy hangosabban kiabál, vagy azt a jutalmat ígéri, amire éppen vágyom.

Talán úgy lehet elképzelni, mint egy többkormányos kocsit. Egymás mellett ül több *magam* (mondjuk három, különben túl zsúfolt lenne az utastér). Mindegyikük kezében egy-egy kormány, lábaik alatt pedálok. A *magaim* erőviszonyaitól, állapotától függően hol az egyik, hol a másik a primás, az éppen erősebb kormánya diktálja az irányt, az ő pedálja határozza meg a tempót. Kézenfekvő, hogy mindez könnyen balesethez vezethet, pláne, ha egymástól eltérő módszerek és célok szerint vezetnek. És olyankor ki a *saját magam*?

Nem tudom. Szégyen, de nem tudom. Ugyanakkor azt szeretném hinni, hogy a *saját magam* mindig az, aki erősebben szeret, aki jobban ért, és aki törekszik a szenvedőkkel való együttérzésre.

John Conyers (1994-től 1999-ig a Politechnikum tanára) – Berlinből

Az e-GYIK osztály az alábbi csasztuskával ballagott 2009. április 30-án, melyet az Alain Delon szeretnék lenni... dallamára énekelt.

Búcsúdál

Láng Andrea szeretnék lenni,
 Kis „görcsöket” teregetni,
 Madonnára ugráltatni,
 Műpéniszre óvszert húzni.

Szabó László szeretnék lenni,
 Mindenkivel keménykedni:
 KisVuk! Karácsonyra súlyzót kérj!
 Keményen, mint a Rolling Stones!

Szakács Edina szeretnék lenni,
 Problémákon átsuhanni,
 Aranyosan mosolyogni,
 Angolul mondani bikő!

Arnold Éva szeretnék lenni,
 Brit angolul beszélgetni,
 Csukott szemmel gondolkodni,
 Szódoigazozatot íratni.

Kemencés Petra szeretnék lenni,
 Minden érvt elfogadni,
 Nagyon toleránsnak lenni,
 De a Polit nem ismerni...

Gallai Zsófi szeretnék lenni,
 Mindenkivel kedveskedni,
 A csoportot megtartani.
 Szetün Bonidé!

Skrapits Melinda szeretnék lenni,
 Minden órára új zenét hozni,
 Dzsungel könyvét spanyolul
 nézni...
 ANDA!!!

Fekete Ádám szeretnék lenni,
 Napköziben felügyelni,
 Esőerdőt kiirtani,
 Present Perfect-ben zenélni...

Sárvári Balázs szeretnék lenni,
 Makroökonómiát a fejekbe vézni,
 Gazdpolitikával szenvedgetni,
 A tagozatot megszeretni.

Hartmann Ibolya szeretnék lenni,
 Éjjal-nappal filmeket nézni,
 Elemző esszét sokat írni,
 A csoportot épphogy kibírni...

Fábián Péter szeretnék lenni,
 Péter Péter álnévvel bírni,
 „Jó humorral” rendelkezni,
 Tűró Rudiért élni-halni...

Szmeskó János szeretnék lenni,
 Gépírással minket szivatni
 Dínós szemüvegben járni-kelni
 János legyen fenn a János-hegyen!

Péterfi Balázs szeretnék lenni,
 János csoportját átvenni,
 A tájszólást megengedni,
 Ppt-ken kacarászni...

Basa István szeretnék lenni,
 Favonalzóval legénykedni,
 Digitáblát piszkálgatni,
 Kázmér és Hubát osztogatni...

Melles Éva szeretnék lenni,
 Jókedvemet nem leplezni,
 A hajamat kibontani...
 69!

Kocsis Márti szeretnék lenni,
 Matekórákra felkészülni,
 Az összes hülyét elviselni,
 A legvégsőig kitartani...

Sáfrán Kati szeretnék lenni,
 Multikultit tanítani,
 Macskakövet megszervezni,
 Pozitívan gondolkodni.

Szöllősy Zoltán szeretnék lenni,
 Bulgakovot nagyon tisztelni,
 Tagozatot megbecsülni,
 Csak lányokat taní-tani.

Fehér Márta szeretnék lenni,
 Az órákra jól felkészülni,
 Minden kedden házit beszedni,
 Élményeim megosztani.

Anda Tamás szeretnék lenni,
 A stúdiót bemutatni,
 Minden programon részt venni,
 Gólyatáborban ott lenni.

Székely Réka szeretnék lenni,
 Mindig sokat mosolyogni,
 Játékokat kitalálni,
 Az e-GYIK osztályt elviselni...

Adorján András szeretnék lenni,
 Faviccekkel büszkélkedni,
 Az atlással nagyot csapni...
 Fráter György!!

Barta Géza szeretnék lenni,
 Az egész világot beutazni,
 A szalagavatón jól táncolni,
 Az e-GYIK osztályt hiányolni...

Kelemen Hajna szeretnék lenni,
 Kopasz fejem mutogatni,
 Pókháló ábrát rajzolni,
 Kosztolányin elpityeredni...

Herendi Ágnes szeretnék lenni,
 Osztályidőn szót megadni,
 Minden bajra teát főzni,
 Monszterkéket felnevelni.

Marosvári Péter szeretnék lenni,
 Tök korrektül viselkedni,
 A táncparketten nagyot rázni,
 Matek nyelven magyarázni.
 No way!

e-GYIK osztály szeretnék lenni,
 Mindig mindent megtapsolni,
 De már többé nem lehetünk,
 Mert az idén mind elmegyünk...
 Hová, hová???

A végzős évfolyam az utolsó tanítási órán végiggondolhatta a Politechnikumban töltött éveit, és röviden értékelhette azokat. Az alábbiakban ebből az összegzésből olvasható néhány részlet: a kukába kerülő emlékek közül és azokból, amelyeket magukkal vinnének az elballagók.

A szemétkosár tartalma

- a megszokott monotonitás
- a passzív hozzáállásom
- a sértő megjegyzések
- az érettségi
- a pletykák
- a következetlenség
- az értelmetlen dolgok túlmagyarázása
- a tandíj
- a konfliktusok
- a cigifüst a végében
- a túlzott engedékenység
- a lopások
- a késések
- a lustaság
- a dolgozat
- a rossz élmények
- az el nem készült házik
- a becenevek
- a strigulák
- a tanulás
- a családások
- az apró problémák felnagyítása
- a hagyományok eltüntetése (osztályterem
kifestése)
- a klikkesedés
- a stressz
- a reggeli kelés
- az osztályon belüli nézeteltérések
- a sok értelmetlen szavazás
- a meg nem beszélt problémák
- a viták
- az elvesztegetett órák
- a körülményeskedés
- a hajtupírozás és hajlakkozás a végében
- a hiperaktív picik
- a lehetőségek nem teljes kihasználása
- a futás az Orczy kertben
- az, hogy el kell ballagnunk
- a nulladik órák télen
- a menza leves
- az, hogy olyat kell tanulni, ami nem érdekel
- a könyvek

- az órán evés nem respektálása
- a folyamatos reformkísérletek
- az értelmetlen korlátozások
- a szekrényemben halmozódó szemét
- a befolyásolhatóság
- a túlzott szabadság
- a kevés fegyelem
- a szervezetlenség
- a kötelességtudat hiánya
- a Poli nyújtotta engedményekkel visszaélők
- a szerződések
- a változtatások

Ami a bőröndbe kerül

- Osztálykirándulások
- Nevetés, hangulat
- Tapasztalás, érettség
- A terem
- A tanárok, a barátaim
- Az igazán fontos dolgok, amiket a
tanárainktól tanultam
- A szőnyeg, amin a lyukas órákon ültünk
- Kávéautomata
- A Humor
- Böbe
- Györgyi és Ádám
- Szablac
- Szalagavató
- Osztály, barátok
- Gólyatábor
- Élmények
- Tudásvágy
- Barta Géza mint jelenség
- A szeretet, elfogadás
- Az irodalom által tanultak
- A Poli-szülinap
- A bérlet általi szabadság
- Lyukasórák
- Az osztályközösség
- Az egymásra mosolygós pillanatok
- A Poli színház
- Az iskolarádió
- A KPTV adások, TMT

- Sáfrán Katalin, Bálint Gábor
- A kényelmes padok
- A Polis életézés
- A tolerancia, amit a Poli ad
- A lehetőség, hogy sokkal jobban rendelkezhettem a saját időmmel, mint más iskolákban.
- Szemléletmód
- Órák hangulata
- Az életre szóló barátságok, és valódi barátok
- A szabadságom, és a lehetőség, hogy az legyek, aki akarok lenni
- Nomádtábor
- Kapcsolatok
- Programok
- Elfogadás
- Adorján András viccei
- Fitness Emesével
- Sítábor
- Az életre való tanítás
- Összetartás
- Javítási időszak
- Kocsis Márta
- A sportrendezvények
- Béla, a takarító
- Egészségtan
- Művészetórák emlékei
- A fekvényomó pad
- Az iskolai programok (TMT, Nagy Durranás, Tornaházis Party, 24 órás röpi, 1000 pontos röpi, Poli Szülinap
- Erdei iskola
- Biztonságérzet
- Játékoság, kellemes légkör
- Polis események
- Szabadság, vidámság
- Közösség, szerelem
- Basa István
- Somogyi Ágota
- Tanár-diák kapcsolat
- Műveltségi vetélkedő!
- Órai viccelődések, nagy röhögések
- Önállóság
- Hajna humánuma, értékei, odafigyelése
- Csürke Ibolya segítőkészsége
- Nyitottság, elfogadás
- Partnerek vagyunk
- Önálló véleményalkotás, együttműködés a tanárokkal

Aranyköpések

- Humanizmus = vallásforma
- Elvonas = a szónak van valami elvont értelme
- Tükörszó = saját magára visszaható szó
- Finnugor nyelvek: dán, holland, svéd, szlovák, rétoromán, cseh, norvég, izlandi, román, ukrán, mongol
- A magyar nyelvtörténet korszakai: Bach-korszak
- A jövevényszót más nyelvből vettük át, az idegen szót teljesen más nyelvből.
- A nyelvrokonság bizonyítékai a folyóiratok.
- A nyelvújítók a neorológusok.
- Abban a korban sok olyan ma is emlegetett festőnk, költőnk élt, akik ugyebár azért maradtak fent az utókor számára, mert valamilyen jelentős formában szerepeltek az életpályájukon, amit a többi ember tisztelt és éppen ezért korról korra továbbított a fontosabb emberek dolgait, hogy fent maradhasson az utókor számára.
- Rómeót és Júliát Julianus barát adja össze.
- Anyegin szerelmet vall Tatjánának, de az a hajó már elúszott.

Tartalom

IT-jegyzőkönyv	2
Ügyeleti eredmények.....	3
Sport pontverseny	4
Szabó Katinka túlélő túrázik	5
Angol sarok	6
Irodalmi háziverseny	9
Fekete Ádám elveszett lelke	10
Kamarás Nikolett szövegei.....	15
Muhi Zsófi zsong.....	16
Adams Galaxisa	18
Régi diákélet az Előszobában.....	21
Pályázatok.....	22
John Conyers magai.....	24
Az e-GYIK búcsúdala.....	25
A ballagók emlékei.....	26
Aranyköpések.....	27

A visszaszámlálás elkezdődött.

Klassz nyarat kívánok mindenkinek!

A szerk.

AZ IMPRESSZIONIZMUS SODRÁBAN

Kogart Galéria, 2009.04.03.- 2009.08.02.

A művészettörténetben új fejezet a francia impresszionisták festészete, amely utat nyitott a modern művészetnek. A szabadban való festés, a festmények atmoszférikus, fényvel telített képi világa együtt járt a kötetlenebb témaválasztással.

A 2009 áprilisában nyíló új időszaki kiállítás a magyar festészetnek ezt a vonulatát szeretné megismertetni a közönséggel. A 19. század és a 20. század első évtizedének azokat a hazai törekvéseit mutatjuk be, amelyek kapcsolatba hozhatók a Franciaországból kiinduló impresszionista és plein air festéssel.

A kiállításon a magyar plein air olyan festőóriásai sorakoznak fel, mint Szinyei Merse Pál, Paál László, Munkácsy Mihály és Mednyánszky László. A nagybányai művésztelep új festőiségű törekvései, a szolnoki iskola művészeinek munkái mellett, Rippl-Rónai József, Vaszary János, Csók István és a magyar festészet számos más kiemelkedő művészeinek alkotásai új megközelítésben kerülnek egymás mellé e falakra.

A Poligráf-illusztrációk – válogatás a kiállításon látható képekből.

A Közgazdasági Politechnikum lapja
Poligráf

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Felelős kiadó: Kalina Yvette

Felelős és tördelő szerkesztő: Jakab Judit

Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.

e-mail: jjudit@poli.hu, internet: www.poli.hu, helyi hálózat: P:\poligraf

Készül az A-Z Buda CopyCAT Kft sokszorosító műhelyében